

ת"פ 2457/09/17 - מדינת ישראל נגד ע"ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2457-09-17 מדינת ישראל נ' ע"ג

בפני כבוד השופט איתן כהן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע"ג

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. לאחר שהודעתי על זיכוי של הנאשם מתקיפת בת זוג (3 עבירות) ומאיומים, עבירות שיוחסו לו בכתב האישום, להלן יפורטו נימוקי החלטתי.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום, הנאשם והמתלוננת נשואים ולהם שני ילדים. במועד הרלוונטי התגוררו בני הזוג ביחידת דיור בבית הורי הנאשם בירושלים.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 09.07.2017 בשעה 20:30 לערך, ביחידת הדיור, תקף הנאשם את המתלוננת על רקע דרישתה לעבור לדירה אחרת רחוק מהוריו. הנאשם תפס בידיה של המתלוננת ומשך אותה לכוון הדלת ולאחר מכן תפס אותה בצווארה וסחב אותה לכוון בית הוריו. בהגיעם לסף בית ההורים ובעודו תופס בצווארה של המתלוננת, צעק הנאשם בנוכחות הוריו: "היא אומרת שאת אישה רעה, אני רוצה להבין למה היא אומרת את זה". הנאשם חדל מאחיזתו בצוואר המתלוננת בעקבות בקשת אמו שחששה שהמתלוננת תזעיק את המשטרה. בעקבות תקיפתה נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בצווארה. בהמשך לאותן נסיבות, הלכו הנאשם והמתלוננת לגן גוננים שם תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחפה בשתי ידיו בעקבות האשמתה בנפילת הבת.

עוד מיוחס לנאשם שבעת שהייתה המתלוננת בהריון, במועד שאינו ידוע במדויק, תקף אותה הנאשם בכך שזרק לעברה כדור פינג-פונג שפגע בראשה.

כן מיוחס לנאשם שכשנה וחצי עובר ליום 09.07.2017, במועד שאינו ידוע במדויק, איים על המתלוננת בכך שאמר לה

שישסף את גרונה בכוונה להפחידה או להקניטה.

4. בכתב האישום מיוחסות לנאשם 3 עבירות של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לאישום

5. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען שלעיתים נתגלעו ויכוחים בינו למתלוננת על רקע רצונה לעבור מהדירה שבה התגוררו בני הזוג הצמודה לבית הוריו. במקרה המתואר בכתב האישום הוויכוח לא גלש לאלימות מצדו של הנאשם.

גדר המחלוקת

6. הצדדים חלוקים על העובדות שמהוות עבירה דהיינו:

ביום 09.07.2017: תפיסת ידה של המתלוננת ומשיכתה לכוון הדלת בהיותם בבית; תפיסת המתלוננת בצווארה וגרירתה לבית הורי הנאשם תפיסה שבעקבותיה נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בצווארה; ודחיפת המתלוננת באמצעות שתי ידיים בהיותם גן גונים.

בעת שהייתה המתלוננת בהריון, במועד שאינו ידוע במדויק: זריקת כדור פינג-פונג אשר פגע בראשה של המתלוננת.

כשנה וחצי עובר ליום 09.07.2017 במועד שאינו ידוע במדויק: איום על המתלוננת בשיסוף גרונה.

דיון והכרעה

7. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט ובפרט את עדות המתלוננת, מצאתי שאין בכוחן לבסס הרשעה ברף הנדרש בפלילים.

אפנה לדון בראיות תוך פירוט הנימוקים שעמדו בבסיס מסקנתי.

עדות המתלוננת

8. המתלוננת, בת 26, אם לפעוטה כבת חמש ותינוק כבן שנה וחצי מתגוררת עם בעלה - הנאשם ביחידת מגורים הצמודה לבית הוריו.

המתלוננת העידה בבית המשפט על כל האירועים שפורטו בכתב האישום ברם בעדותה תיארה אותם באופן שונה בתכלית מהתיאור שבהודעתה. המתלוננת לא התכחשה לרוב הפרטים שבהודעה אולם מזערה וריכזה אותם באופן כזה שלא יפורשו כתקיפה או איום ותיארה את האינטראקציה מול החוקרים כאי הבנה. בשל חשיבותה של ההתרשמות הישירה מדבריה של המתלוננת כנוסחם, אביאם כאן כלשונם.

אשר לאירועים מיום 09.07.2017:

בהתייחס לאירוע בבית ובפתח בית החמות, סיפרה:

"היה ביני לבין בעלי ויכוח. בדיוק הייתי אחרי לידה ולקחתי כדורים נגד דיכאון לידה כי הייתי בדיכאון באותה תקופה. בעלי הבין שאני וחמותי התווכחנו. לאחר מכן ראיתי שהוא קצת לא מאמין לי למה שאני אומרת לו על אימא שלו אז קצת הלחצתי אותו ואמרתי לו שהיא רעה ולא טובה ודברים כאלו כי בין חמה לכלה זה המצב לפעמים. זהו. בעלי רצה להבין בפועל מה קרה. התחלתי לנסות להסביר לו, להתווכח אתו, לצאת עליו קצת שהוא לא בסדר ושהוא צריך לבוא ממקום אחר ואז הגיע הרגע ואמר לי בואי נלך לאימא שלי ונדבר איתה בפועל מה קורה. את טוענת שהיא עשתה לך משהו, בואי. כשהוא בא אלי שאלך אליו, הוא בא אלי בחיבוק מאחורה כדי שאני אלך אתו ולא רציתי אבל הוא לא עשה שום דבר שהוא תוקף. אין פה שום תקיפה. אין פה כלום. הוא בסך הכול חיבק אותי בצורה כזאת כמו שאני מדגימה, בצורה יפה, נעימה, הסביר לי בוא נלך (מדגימה מגע יד על כתף שמאל). הוא לא אמר לי שום דבר שקשור לאלימות. זה היה חיבוק שהוא חיבק אותי מאחור ואנחנו הולכים ככה ביחד יד ביד ואמרתי לו שאני לא רוצה לדבר איתה. זה הכול. השריטות על הצוואר שלי זה מהבן שלי שנכנס לפאניקה ובכה והוא שרט אותי. הוא עוד היה תינוק בן שלושה חודשים ואי אפשר עדיין לגזור ציפורניים, הוא שרט אותי ... הייתי באותה תקופה בדיכאון לידה. הרמתי טלפון למשטרה ואמרתי להם שאני בגן גוננים, הם באו לשם אמרו מה קרה, סיפרתי להם, הם ראו שאני בוכה ונסערת. אמרתי להם שאני אחרי לידה בדיכאון לידה וקשה לי. הסברתי להם, הם לקחו אותי ואת ע"ג לתחנה והתחילו חקירות" (פרוטוקול עמ' 11).

אשר לסימנים שתועדו על צווארה מסרה:

"החוקרת אמרה לי יש לך משהו על הצוואר. תראי לי. הזזתי את הצוואר והיא אמרה לי יש לך סימנים אדומים. אמרתי לה כן. הבן שלי מרוב הלחץ והבכי שרט אותי, יש לו ציפורניים. היא אמרה אני צריכה לצלם" (פרוטוקול עמ' 15).

בהתייחס לאירוע בגן גוננים סיפרה:

"אמרתי לו ע"ג, הילד רעב, שכחתי לקנות לו אוכל. הוא הלך לקנות אוכל לילד. יש לבת שלי אופנוע קטן, היא לקחה את זה איתה והיא הלכה יחפה אז התחלתי ללכת אחריהם "ט', בואי" והיא ראתה

שהתווכחנו והיא בכתה בכתה והלכתי אחריהם. מהבית שלנו כדי להגיע לסופר יש גן, הלכתי אחריהם. אחרי הגן, בגן הבת שלי נסעה עם האופנוע, הוא ישב על ידי. ניסיתי לדבר אתו ליישר הדורים והוא אמר "עזבי אותי, אין לי כוח, אולי כדאי שנתגרש" והבת שלי נפלה מהאופנוע פתאום אז הוא אמר "מרוב שאני ואת עסוקים בוויכוח הילדה נפלה". קמנו שנינו לראות את הילדה, באתי ללכת לכיוון של הילדה, הוא אמר לי "טוב, זוזי רגע". לא מדובר באלימות. הוא אמר לי זוזי, כדי לעזור לילדה לקום. הוא פשוט הניח את היד עליי. לא מדובר באלימות, לא מדובר בזה שהוא העיף אותי לאן שהוא. (מתארת דחיפה קלה). זה לא נקרא דחיפה של מישהו שמנסה להרביץ או שהוא עצבני וכו'. שמה כבר הרגשתי עומס נפשי" (פרוטוקול עמ' 12).

בהודעתה -ת/1 בהתייחס לדחיפתה בגן גוננים, מסרה המתלוננת תיאור דומה:

" ש. איך הוא דחף אותך? ת. הזיז אותי עם היד " (ת/1 ש' 20-21).

אשר לסיבה להזמנת המשטרה בעקבות האירוע בגן גוננים, סיפרה:

" הסיבה שהתקשרתי למשטרה הייתה שקודם כל הרגשתי עצבים בגוף. שנית, ההורמונים של אישה. דבר שלישי, כי התחלתי לייחס לע"ג כל דבר שהוא עושה. נגיד עכשיו, הילדה נפלה והוא עומד מולי ואומר לי זוזי רגע, התחלתי לחשוב "ווי, אולי הוא דחף אותי". והוא לא דחף אותי, הוא רק הזיז. ממקום כזה שזכרתי איך אבא הרביץ לאימא שלי, התקשרתי למשטרה ואמרתי שהוא דחף אותי והם באו, הם ניסו להיות בסדר, לעזור, להרגיע אותי אבל את האמת? לא היה משהו.. הם לא ידעו שאני לוקחת כדור להרגיע את עצמי" (פרוטוקול עמ' 20).

אשר למפגש עם השוטרת בגן גוננים והדברים שאמרה לה, העידה:

"אמרתי לה שבגן הילדה שלי נפלה. היא נסעה באופנוע, נפלה ממנו. אמרתי לה שהוא עשה לי ככה, דחף אותי קלות על מנת לעזור לילדה. הוא בסך הכול עשה לי זוזי רגע כי הייתי באמצע ויכוח אתו. רצה להרים את הילדה. אמרו לי בואי לוקחים את בעלך. איפה בעלך. מצאו את בעלי לקחו אותו למשטרה. העליתי את הילדים לאימא שלי. כשבאתי לשם לא ידעתי שפותרים תיק. לקראת הסוף היא אמרה לי את בטוחה שזה מה שאת רוצה תחתמי לי. חתמתי והלכתי. לא ראיתי את הפרוטוקול" (פרוטוקול עמ' 15).

לאחר שרוענן זיכרונה מההודעה התייחסה לפער שבין ההודעה לעדות והעידה כך:

"קראתי. עכשיו שישבתי פה, קראתי. דיברתי אתך בחוץ עוד לפני שקראתי את זה. זו פעם ראשונה שאני קוראת ההודעה שלי. בפועל התכוונתי שבעלי שם את היד עלי כדי שאני ארגיש בסדר כי התחלתי

לבכות והייתי במצב נפשי לא טוב. התכוונתי ב"סחב אותי" שהוא נתן לי יד ולקח אותי לכיוון שלה. לא מדובר במצב שהוא.. מנסים להוביל את זה שמדובר באלימות. הוא האבא של ילדיי. אם יהיה מצב שאני אחשוב שהוא מהווה לי נזק, אני אפנה. יש לי אימא שסבלה מאלימות. אני אדם אחרון בעולם.. מה שקרה שהייתי במצב נפשי לא קל עם עצמי. אני כבר לא זוכרת הרבה מרוב שזה לא משהו שהוא ... אם זה היה משהו שהייתי אמורה לזכור אם זה היה מהווה איום, הייתי זוכרת" (פרוטוקול עמ' 14).

אשר לאירוע אלימות שהתרחש במועד שבו שהייתה המתלוננת בהריון, בהתייחס להשלכת כדור הפינג-פונג סיפרה:

"התווכחתי ויכוח קטן, היה לו כדור פינג פונג ביד והוא שיחק אתו על הרצפה והוא אמר תעזבי אותי. הייתי מתווכחת אתו הרבה. כשבאתי להיכנס לכיוון השירותים, הוא זרק את הכדור לכיוון הקיר אז זה פגע בי. הם הוסיפו את זה. אמרתי שאני לא רוצה להתלונן על שום דבר שקשור אבל הוא אמר לי זה מה שאת אומרת? זה התצהיר שלך? אמרתי, כן, חתמתי, הלכתי. בעלי ואני היינו במצב שלא דיברנו באותה תקופה. מדובר באי הבנה ביני לשוטרים. יכול להיות שנכנסתי לפאניקה יותר מדי. אני כעיקרון הייתי לוקחת את הכדור הזה כשהייתי בעצבים, בפחדים כי הייתה לי תקופה מאד קשה. לא לקחתי את הכדור באותו יום" (פרוטוקול עמ' 13).

בהודעתה ת/1 בהתייחס לזריקת כדור הפינג-פונג מסרה תיאור דומה:

"התווכחתי זה היה בקטנה כזה הוא לא התכוון הוא זרק וזה בטעות פגע בי.

ש. איך בטעות פגע בכ הכדור? ת. הוא זרק לכוון הקיר" (ת/1 ש' 41-43).

אשר לאירוע שאירע כשנה וחצי עובד ליום 09.07.2017, בהתייחס לאיום, סיפרה:

"החוקר שאל אותי מה היה לך עד היום עם בעלך, אני רוצה לדעת. אמרתי לו שלא היה שום דבר שרק התווכחתי אני ובעלי ושבעלי אמר לי נ', אני אומר לך די, מספיק, תעזבי אותי, כי כל הזמן רבתי עם אימא שלו. היום אנחנו כמו אימא ובת. אני אישית אמרתי להם שהוא אמר שהוא ישסף לי את הגרון. בפועל ניסיתי להסביר להם שם שאני לא מתלוננת על זה, שאני לא פותחת תיק על זה. זה משהו שנאמר מתוך מקום שכבר חשבתי שאנחנו עומדים להתגרש. לא ידעתי לאן הכיוון שלנו הולך. זה היה מתוך לחץ. בעלי התווכח איתי ואמר תעזבי אותי, אם לא תעזבי אותי, בן אדם אחר היה משסף לך את הגרון אבל הוא לא אמר שהוא מאיים עלי והוא לא התכוון לאיים עלי" (פרוטוקול עמ' 13).

9. חזרה של מתלוננת בעבירות אלימות במשפחה מגרסתה במשטרה הוא אירוע שהפך לחזון נפרץ בבתי המשפט.

התובע המלומד התמודד עם חזרתה של המתלוננת מגרסתה במשטרה, בכך שרענן את זיכרונה מהודעתה במשטרה והגיש את ההודעה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: "פקודת

הראיות") כראייה לאמיתות תוכנה לאחר שנקבע שכל תנאי הסעיף התמלאו ובין היתר נמצא שהעדויות סותרות את ההודעה בפרטים מהותיים. התובע ביקש בסיכומיו להרשיע את הנאשם על סמך ההודעה וראיות לחיזוק שנמצאו לה בחומר הראיות כגון החבלות, תלונתה המידית באוזני שוטרים, מצבה הנפשי הנסער ומצבה הפיזי, כפי שתיארו השוטרים שפגשו בה.

10. האם אכן היה די בהגשת ההודעה?

דומני שהתשובה לשאלה זו היא שלילית.

ובמה דברים אמורים?

11. בהתייחס לפער שבין ההודעה לעדות, הרי שלאחר שירדו מעל הפרק אפשרויות כגון חוסר הבנה של דברי המתלוננת או סירוס גרסתה בידי שוטרים שגבו את הודעתה, נותרנו עם שלוש אפשרויות שעל בית המשפט לברור ביניהן, ואלו הן:

המתלוננת סיפרה אמת בהודעתה ושיקרה בעדותה.

המתלוננת שיקרה בהודעתה וסיפרה אמת בעדותה.

המתלוננת שיקרה הן בהודעתה והן בעדותה.

12. על פי סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות רשאי בית המשפט להעדיף את אמרת החוץ של העד שהתקבלה בהתאם לתנאי סעיף 10א על פני העדות מטעמים שירשמו. וזו לשונו:

"בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו"

13. בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות נקבע שלשם הרשעה על סמך אמרת החוץ דלעיל, יש צורך בדבר לחיזוק. ובלשון הסעיף:

"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה"

14. סעיף 179 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, קובע כך:

"קבע בית המשפט כי עד שקרא לו בעל דין הוא עד עוין לאותו בעל דין - בין מפני שמסר בבית המשפט עדות הסותרת את עדותו בחקירת המשטרה ובין מטעם אחר - רשאי הוא להרשות לבעל הדין לחקור את העד בחקירה הראשית כאילו הייתה חקירה שכנגד ולקבוע סדר חקירתו בידי בעלי הדין האחרים".

מדוע נדרש אפוא לבקש להכריז על עד כעוין ולחקור אותו בחקירה נגדית?

כבר נשתברו קולמוסין, נשפכו קסתות דיו ונשחקו מקלדות עד דק, במתן הסברים לשאלה זו. אומר שכידוע, נועד כלי זה בראש ובראשונה לתכלית עיקרית אחת והיא שכנוע בית המשפט שיסמוך את ממצאיו על אמרת החוץ של העד, או על חלקה, ושיעדיפה על עדותו.

החקירה נועדה אפוא לתת בידי בית המשפט כלים לקבוע אם אכן ראוי לעשות כן בהסתמך על נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט. קיימת חשיבות רבה אפוא להסבריו של העד בנוגע לשינוי בגרסתו והסבריו בנוגע לאפשרות ששיקר באחת ההזדמנויות שבה נשמעה גרסתו או בשתייהן ואם כך היו פני הדברים מה היו מניעיו.

דא עקא שבמהלך עדותה, לא הטיח התובע במתלוננת שהיא מוסרת גרסת כזב, לא חקר אותה על המניעים והסיבות שהובילו אותה לשנות את גרסתה, לא הטיח את בה את הסיבות שלטענתו הובילו לכך ולא ביקש את הסבריה לטענותיו וממילא גם לא נשמעו הסבריה של המתלוננת לטענות אלה.

בנסיבות אלה לא ביסס התובע כדבעי את טענתו שיש להעדיף את ההודעה על פני העדות וכפועל יוצא מכך נותר בית המשפט ללא כלים להחליט אם מסרה המתלוננת אמת בהודעתה או שמא בעדותה או שמא אף לא באחת מהן.

15. גם החיזוקים שנמצאו לגרסת המתלוננת בדמות חבלות שתועדו על צווארה (ת/4 והערת חוקרת בת/1 ש' 53) ותלונתה המידית באוזני השוטרת רס"ר שירן ארביילי שפגשה אותה בשטח בגן גוננים, ותיעדה בדוח פעולה את גרסתה הספונטאנית, מצבה הנפשי הנסער ומצבה הפיזי - יחפה ולבושה בכותונת לילה (ת/5), לא יכולים לסייע למאשימה.

החיזוקים - כשם כן הם - חיזוקים בלבד. בגרסת המתלוננת ניתנו להם הסברים חדשים כגון: מקור השריטה בצוואר הוא התינוק, מצבה הנפשי והפיזי של המתלוננת בגן ובתחנת המשטרה נבע מדיכאון שאחרי לידה ונטילת כדורים וכו'. בנסיבות אלה לא ניתן להסיק מסקנה חד משמעית אחת מהשילוב המצטבר שבין ההודעה והחיזוקים שנמצאו לה, וניתן להסביר חיזוקים אלה גם באמצעות תרחישים חלופיים שאינם קשורים בעבירות,

כפי שאכן הסבירה המתלוננת. אציין שגם המסקנות שניתן היה להסיק מהחיזוקים בנוגע לאמינות עדותה של המתלוננת בבית המשפט, לא הוטחו בה במסגרת חקירה נגדית יסודית כפי שנדרש היה לעשות לצורך ביסוס הטענות.

16. עוד אזכיר שעת עסקינן בעד עוין שהודעתו במשטרה הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ובענייננו, על פי כל מבחן אובייקטיבי הייתה המתלוננת עדה עוינת אף שלא הוכרזה ככזו, הרי שעל פי ההלכה הפסוקה ייתן בית המשפט משקל שלילי לעיונות העד לא רק בגלל חוסר מהימנותו אלא בגלל חוסר האפשרות להעמיד את גרסתו במבחן החקירה הנגדית (עיין בע"פ 3225/98 **כהן נגד מדינת ישראל** (14.12.1998)).

17. כיוון שעדות המתלוננת היא הציר המרכזי בראיות התביעה וכיוון שלא ניתן כאמור לבסס את העדפת הודעתה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט או לקבוע ממצא כלשהו על סמך דבריה, הרי שדי בכך להוביל לזיכויו של הנאשם מחמת ספק סביר באשמתו.

ואם בכך לא סגי, ספק זה מתעצם נוכח העדויות שנשמעו בפרשת ההגנה - עדות הנאשם ועדות אמו.

עדות הנאשם

18. הנאשם, הן בהודעתו במשטרה (ת/6) והן בעדותו, הכחיש מכול וכול שהרים יד על המתלוננת או איים עליה בכל האירועים שיוחסו לו. בהשוואה שבין גרסתו בהודעה לזו שבעדות לא נמצאו סתירות.

בהתייחס לאירועי יום 09.07.2017, העיד שנתגלע ויכוח בינו למתלוננת שכלל צעקות ושגלש אחר כך לוויוכו בין המתלוננת לאמו. סיפר שלאחר מכן יצא עם בתו הפעוטה לקניות והמתלוננת רצה אחריו עם התינוק כשהיא יחפה וביקשה ממנו מספר פעמים שיתנצל על דברים שעשה שאם לא כן היא תתקשר למשטרה והוא מצדו הציע לה להתגרש. במהלך שדהייתם בגן נפלה בתו שהייתה רכובה על מכונית "בימבה" וכשהבחין בכך ביקש מהמתלוננת שתזוז כדי לסייע לבתו בלי שנגע במתלוננת. בשלב זה, כך סיפר, החליט לחזור לביתו כשהוא מלווה בבתו וכשהשניים התקרבו לשם נעצר בידי שוטרים שהזעיקה המתלוננת.

בהתייחס לאירוע השלכת כדור הפינג-פונג, הכחיש הנאשם שהיה בביתו כדור פינג-פונג ואת עצם התרחשותו של אירוע שכזה.

כך גם בהתייחס לאיום בשיסוף גרונה של המתלוננת, הכחיש הנאשם את עצם התרחשותו של אירוע שכזה.

עדות אמו של הנאשם

19. אמו של הנאשם הכחישה כל אלימות של הנאשם כלפי המתלוננת הן בהודעתה במשטרה (ת/7) והן בעדותה.

בהתייחס לאירועי יום 09.07.2017 העידה על הוויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלוננת אשר גלש לדברים שהוחלפו בינה לנאשם ובינה למתלוננת. בעדותה עמדה בתוקף על כך שהנאשם לא הרים את ידו על המתלוננת ובלשונה: **"אני יכולה לשים יד על ספר תורה שהוא לא נגע בה ולא כלום לא היה שום דבר"** (פרוטוקול עמ' 36).

ובהודעתה מסרה בעניין זה כדלקמן: **"ש. ראית את ע"ג תוקף אותה? ת. לא. בקבר של ההורים שלי"** (ת/7 ש' 19-20).

עוד טענה בעדותה שהמתלוננת הייתה באותה תקופה אחרי לידה, עם תינוק בן חודש, לא עבדה, וסבלה מדיכאון שאחרי לידה. לדעתה דמיינה המתלוננת דברים בשל תופעות הקשורות בדיכאון.

על המתיחות שביחסיה עם המתלוננת בתקופה הרלוונטית לאירוע ועל איומיה של המתלוננת לפגוע בנאשם בשל כך, סיפרה:

" בעבר היינו חברות טובות אבל כשהיא הייתה בהריון של הילד, הייתה לה בעיה. היא לא סבלה אותי .. לא יודעת למה... לא יודעת איך לפרש את זה והיא הייתה מתנקמת בע"ג בגללי. היא תתווכח אתו ותגיד לו אימא שלך רעה ואימא שלך מתערבת. יכול להיות שהייתי מתערבת ולא הרגשתי. יכול להיות שהייתי לא בסדר ולא הרגשתי. אולי לא ידעתי להתמודד עם כלה שגרה איתי אבל הבעיה הייתי אני. לא ע"ג. היא אמרה לי, את הבעיה, לא ע"ג אבל אני אתנקם... ככה אמרה לי, במילים האלה" (פרוטוקול עמ' 38).

סוף דבר

20. לאור כל האמור לעיל, החלטתי אפוא לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ג אב תשע"ט, 14 אוגוסט 2019, בהיעדר הצדדים.